

(Μαρκ. 8, 34 - 9, 1)

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

Όμιλία στό Γαλατά στίς 19/9/2004

Όποιος θέλει

Σήμερα, άκούσαμε στό Εύαγγέλιο κάποια λόγια του Κυρίου, τά όποια ένώ είναι τά γλυκύτερα πού μπορεϊ κανείς νά φαντασθεϊ στόν κόσμο, μάς φαίνονται λιγάκι δύσκολα καί βαρειά.

Ποιός είναι ό λόγος πού μάς φαίνονται δύσκολα καί βαρειά;

Μιλάνε γιά μιά άυταπάρνηση.

Εϊπε ό Χριστός: «Όστις θέλει όπίσω μου έλθεϊν, άπαρνησάσθω έαυτόν».

Τά πρώτα λόγια, ούτως ή άλλως μάς είναι γλυκύτερα γιατί λένε: «Όποιος θέλει». Βούρδουλα ό Χριστός δέν έχει. Πίεση δέν άσκεϊ σέ κανένα. Έπιβολή καί άυστηρότητα δέν δείχνει. Ό Θεός, είναι Θεός τής έλευθερίας. Καί ό Χριστός, είναι ό Υϊός τής μεγάλης ταπεινώσεως. «Όποιος θέλει νά έλθει όπίσω μου· νά μέ μιμηθεϊ».

Πηγαίνω πίσω άπό κάποιον σημαίνει ότι πάω κοντά του, τόν μιμουμαι. Σέ τί νά τόν μιμηθεϊ κανείς τόν Χριστό;

Στήν ύπακοή πού έκανε στόν Πατέρα του.

Γιά χάρη τής σωτηρίας μας, κατέβηκε άπό τόν ούρανό καί ήλθε στή γή, όχι νά καλοπεράσει, ούτε νά πάρει, άς έπιτραπεϊ ή έκφραση, ένα καφέ καί νά φύγει, αλλά ήλθε καί ύβρίσθηκε καί κακοπάθησε καί τόν έσταύρωσαν. «Όποιος λοιπόν θέλει νά ρθεϊ κοντά μου».

Άλλά γιατί νά πᾶμε κοντά στόν Χριστό;

Ή άπάντηση είναι γιά νά έχομε ζωή. Τί ζωή; Άληθινή ζωή. Πολλά λέγονται «ζωή» καί πολλά τά λένε «ζωή». Άλλά μερικά άπό αύτά πού τά λέμε ζωή, δέν είναι ζωή, είναι θάνατος.

Γι' αύτό καί ό Χριστός έπεξήγησε τά λόγια του. «Όποιος θέλει νά «φτειάξει» τή ζωή του, τήν ψυχή του, τήν καλή του διάθεση, νά κάνει όμορφη έδω στή γή τή ζωή του, τελικά θά χάσει: ψυχή, ζωή, διάθεση. Καί όποιος προτιμήσει

ἀκούοντας τόν λόγο μου, καί προσπαθώντας νά τόν κατανοήσει, νά χαλάσει τή ζωή του, μέ τήν έννοια πού τό έννοούν μερικοί, έδω στή γή, αὐτός θά διατηρήσει τή ζωή του γιά πάντα. Εἰς ζωήν αἰώνιον φυλάξει αὐτήν».

Ἐρώτημα τώρα. Γιά πόσο θέλεις ἐσύ τή ζωή σου καλή;

Γιά ἕνα μήνα, γιά μιά βδομάδα;...

Θά τό δεχόσουνα ποτέ ἅμα σοῦλεγαν, ἀπόλαυσε γιά λίγο ἐκεῖνο καί ἐκεῖνο, ἀλλά μετά θά γίνεις ἄχρηστος γιά ὅλη σου τή ζωή; Ἐνα διαλελυμένο ὄν; Πού θά ὑποφέρεις; Πού θά μένεις σέ ἕνα κρεβάτι καί θά βασανίζεσαι; Θά τό ἔκανες ποτέ; Ὅχι!

Θέλομε ζωή, αἰώνια ζωή. Παντοτινή ζωή.

Θεμέλιο, ἡ ἐπίγνωση τοῦ Χριστοῦ

Ἀλλά γιά νά προτιμήσει κανείς τήν αἰώνια ζωή, τήν παντοτινή ζωή, πρέπει πρῶτα νά διαθέσει λίγη φαιά οὐσία. Νά κάτσει νά σκεφτεῖ τί εἶναι αὐτή ἐδῶ ἡ ζωή καί τί σημαίνει «αἰώνια ζωή». Νά σκεφτεῖ ὅτι τό νά ἐμπιστεύεσαι σέ κάποιον ἄνθρωπο, φίλο σου, τόν ἀδελφό σου, τήν γυναίκα σου, εἶναι πηγή γαλήνης καί εὐτυχίας. Καί ἀπ' αὐτό νά πᾶς πιό πέρα καί νά καταλάβεις ὅτι ἡ ἐμπιστοσύνη στόν Χριστό εἶναι κάτι τό ἄπειρα μεγαλύτερο. Γιατί αὐτό πού λέει τό Εὐαγγέλιο, «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἁράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ», ἅμα δέν καταλάβεις τί σημαίνει Χριστός καί πόσο ἀξίζει νά τόν ἐμπιστευόμαστε, δέν πρόκειται νά τό ἀποδεχθεῖς, καί δέν θά πάρεις ποτέ ἀπόφαση νά τόν ἀκολουθήσεις οὔτε κατά ἕνα βηματάκι.

Γι' αὐτό ὅλη ἡ εὐσεβής ζωή, ἡ ἐνάρετη ζωή, ἡ πορεία πρός τήν αἰώνια ζωή, ἀρχίζει καί τελειώνει ἀπό τό πόσο ἀγωνίζεσαι νά ἀποκτήσεις ἐπίγνωση. Νά καταλάβεις σωστά τί εἶναι ὁ Χριστός γιά μᾶς.

Γιά νά καταλάβομε τί σημαίνει ἐπίγνωση, θά ἀναφέρομε δύο περιστατικά ἀπό τούς βίους τῶν ἁγίων.

Στίς 3 Μαρτίου, γιορτάζει ἕνας ἅγιος πού ὀνομάζεται Κλεόνικος. Βασανίστηκε καί μαρτύρησε μαζί μέ τρεῖς ἀκόμη φίλους του. Ἦταν ὅλοι παλληκαράκια, νεαρά παιδιά. Ὅταν λοιπόν τούς ἔπιασαν καί τούς πήγαιναν στό δικαστήριο, σάν χριστιανούς, τά παιδιά αὐτά γελοῦσαν ἤρεμα καί εὐχαριστημένα.

Τούς λέει λοιπόν ἐκεῖνος πού θά τούς δίκαιζε μέ ἐξουσία νά κάνει ὅτι θέλει:

-Ἀπό γλέντι ἐρχόσαστε ρέ παληόπαιδα καί γελάτε;

Ἀπαντάει ὁ Κλεόνικος:

-Ναί, από γλέντι έρχόμαστε και σέ γλέντι πηγαίνομε.

Καί αρχίζουν και γελάνε ακόμη πιό πολύ τά καλά παιδιά.

Θυμώνει ό άρχοντας τών Ρωμαίων, έξουσιοδοτημένος του ατοκράτορα τής Ρώμης, και τούς λέει:

-Θά σάς κάνω κομματάκια παληόπαιδα και θά σάς ρίξω στά σκυλιά νά σάς φάνε.

Γελάνε οί άγιοι. Καί τόν δουλεύουν.

Έκεϊνος γίνεται θηρίο, άκούγοντας τέσσερα παιδιά πού βαδίζουν για τόν θάνατο νά γελάνε μαζί του. Γυρίζει φύλλο και τούς λέει:

-Κλεόνικε, έγώ σέ αγαπάω. Είσαι καλό παιδί. Καί σέ πονάω. Έγώ σέ συμπαθώ. Έλα καυμένη. Κάνε μιά μικρή θυσιούλα νά πās στό καλό, για νά έκπληρώσομε τόν νόμο, νά είμαι και έγώ καλά και έσύ καλά άφοϋ έτσι διατάζει ό βασιλιάς μας.

Άλλά ό άγιος Κλεόνικος δέν υποχωρεϊ:

-Έλα καλό μου παιδί, πάρε ένα κουκουτσάκι λιβάνι και ρίχτο επάνω στό θυσιαστήριο πού τό είχαν κεί πέρα και εκαιγε εις τιμήν του Δία και τής Αθηνās. Νά όσφρανθώ τήν μυρωδιά νά ευχαριστηθώ και νά σέ άπολύσω άμέσως.

Άπαντάει ό άγιος Κλεόνικος:

-Έκεϊνο πού είναι βρωμα για τόν Θεό και για τήν ψυχή, τί σημασία έχει αν είναι, για λίγο, ευωδία στην μύτη του ανθρώπου; Σιγά, πού θά δεχθώ νά κάνω τέτοια άνοησία. Μιά τέτοια πράξη είναι βρωμα για τόν Θεό, και άς είναι ευωδία για τήν μύτη.

Και προσθέτει.

-Γιατί νά τό κάνω; Για νά πάρω τόν επαινό σου; Ό Χριστός θά μέ φτύνει. Όσο και νά μέ επαινείς έσύ, δέν γίνεται τίποτε. Σιγά άρχοντά μου, νά μή σέ άκούσω.

Γελάνε και οί άλλοι μάρτυρες, τούς πηγαίνουν στά βασανιστήρια και πεθαίνουν για τόν Χριστό.

Πώς είχαν τό θάρρος και γελοϋσαν; Είναι εκείνο πού είπαμε προηγουμένως. Είχαν επίγνωση τί σημαίνει Χριστός. Είχαν επίγνωση τί σημαίνει αιώνια ζωή.

Εἶχαν ἐπίγνωση τί σημαίνει ψυχή. Εἶχαν ἐπίγνωση ἀπό ποῦ ἔρχεται ἡ χαρά σ' αὐτή τή ζωή. Ὅτι δέν εἶναι τέρψη τῆς γλώσσας μέ νοστιμιές ἢ τοῦ σώματος μέ ἄλλο τρόπο καί... ὅλα καλά. Τίποτε δέν εἶναι αὐτά. Τό εἶχαν καταλάβει καλά οἱ μάρτυρες. Καί γι' αὐτό, δέν ἔπαιζαν μέ τήν αἰώνια ζωή.

Γιατί ἐσύ ἀδελφέ, βαρυνέσαι μερικές φορές τήν Κυριακή νά πᾶς στήν Ἐκκλησία; Γιατί ἀκόμη δέν ἔχεις καταλάβει καλά, οὔτε τί εἶναι ἡ ψυχή, οὔτε τί εἶναι ἡ αἰώνια ζωή, οὔτε τί εἶναι ὁ Χριστός, οὔτε τί εἶναι ἡ ὑπακοή στό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Αὐτό φταίει. Δέν φταίει τίποτε ἄλλο.

Φρόντισες νά τόν γνωρίσεις;

Ἄς δοῦμε τώρα ἕναν ἄλλο μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ. Τόν ἅγιο Θεόδωρο τόν Τήρωνα. Ὁ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Τήρων, ὅταν τόν ρώτησαν:

-Γιατί δέν δέχεσαι νά θυσιάσεις στούς Θεούς τῆς Ρώμης;

Ἀπάντησε:

-Ἐγώ πιστεύω στόν Υἱό τοῦ Θεοῦ.

Τόν εἰρωνεύεται ὁ δικαστής του:

-Ἀλήθεια, ἔχει καί γιό ὁ Θεός σου;

-Ναί, τοῦ λέει, ἔχει.

-Καί ποιός εἶναι αὐτός;

-Φρόντισε νά τόν μάθεις.

Τί σοφά λόγια! Ὅσο ὠραῖα κηρύγματα καί ἂν ἀκούσομε, ἅμα δέν φροντίσομε νά τόν γνωρίσομε τόν Χριστό, τά λόγια θά μπαίνουν στό ἕνα αὐτί καί θά βγαίνουν ἀπό τό ἄλλο. Μπορεῖ νά εἶναι ὠραῖα λόγια, ἀλλά δέν θά πᾶνε παραμέσα.

«Φρόντισε νά τόν γνωρίσεις», εἶπε ὁ ἅγιος Θεόδωρος. Φρόντισε σύ, μόνος σου, νά γνωρίσεις τόν Χριστό. Κοπιάζεις καί ἀγωνίζεσαι γιά τόσα. Στενοχωριέσαι γιά τόσα. Γιά τήν ψυχή σου δέν στενοχωριέσαι καί γιά τόν Χριστό δέν νοιάζεσαι;

-Καί τί θά κερδίσω, λέει ὁ δικαστής στόν ἅγιο, ἅμα γνωρίσω τόν Χριστό;

Τοῦ ἀπάντησε ἔξυπνα ὁ ἅγιος Θεόδωρος:

-Λίγο τό ἔχεις νά μάθεις τήν ἀλήθεια;

Ἀλήθεια εἶναι ὁ Χριστός.

Ἐπάρχει χειρότερο καί φοβερότερο ψέμα καί χειρότερη δυστυχία, ἀπό τό νά ἔχεις τή ζωή σου βουλιαγμένη στό ψέμα; Νά εἶναι τό μυαλό σου στό ψέμα; Ἡ καρδιά σου στό ψέμα; Οἱ πράξεις σου στό ψέμα; Τά συναισθήματά σου στό ψέμα; Νά εἶσαι ὅλος ἓνα ψέμα;

Ἄν αὐτό τό ἐκτιμήσεις σωστά, ὑπάρχει χειρότερη πίκρα καί ἀπογοήτευση;

Ἄς πάρουμε ἓνα μικρό παράδειγμα. Ἐχεις κάποιο φίλο πού τόν ἀγαπᾷς καί τόν ἐμπιστεύεσαι πολύ. Ὅτι λέει τό δέχεσαι μέ ἄνεση καί τό βάζεις στήν καρδιά σου. Καί πονᾷς καί ὑποφέρεις γι' αὐτόν ἐπειδή τόν ἀγαπᾷς καί τόν ἔχεις φίλο σου.

Ξαφνικά μαθαίνεις ὅτι εἶναι ἓνας μέγανος ὑποκριτής πού δέν σέ ἀγαπᾷ παρά μόνο μέ τά λόγια. Τί πίκρα θά γεμίσεις; Τέτοια πίκρα πού γίνεται ἡ ζωή σου φαρμάκι. Καί μπορεῖ αὐτό τό φαρμάκι, νά σέ φαρμακώνει, γιά ὅλη σου τή ζωή.

Φαντάσου τώρα κάτι ἀνάλογο. Νά μάθεις, νά καταλάβεις κάποια φορά, ὅτι εἶχες λάθος σέ ὅλες σου τίς σκέψεις καί σέ ὅλες σου τίς ἐνέργειες. Καί γιά βάλει μέ τό νοῦ σου, τί φοβερό πού θά εἶναι αὐτό νά τό καταλάβεις, ὄχι ὅσο εἶναι ἀκόμη καιρός μετανοίας, ὅσο εἶσαι στή γῆ δηλαδή. Γιατί ὅσο εἶσαι ἐδῶ, μπορεῖς νά φωνάξεις ἔστω καί τήν τελευταία σου στιγμή ἓνα «μνήσθητί μου Κύριε», σάν τόν ληστή καί νά σέ ἀγαπήσει καί νά σέ ἐλεήσει καί νά σέ πάρει κοντά του ὁ Χριστός. Ἀλλά βάλει νά καταλάβεις ὅτι ἦσουν λάθος μετά τόν θάνατο, τήν ἡμέρα τῆς δευτέρας Παρουσίας, πού θά δεῖς τόν Χριστό νά ἔρχεται ἐν δόξῃ. Τότε ἡ δυστυχία γίνεται χιλιαπλάσια.

Βοήθεια καί σ' ὅσους ἔφυγαν

Ὅταν κάνουμε μνημόσυνα, ὅταν δηλαδή προσευχόμαστε γιά τήν ἀνάπαυση, γιά τήν σωτηρία καί γιά τήν αἰώνια ζωή ἓνος ἀδελφοῦ μας, ἡ Ἐκκλησία, μέ ὅσα κάνει γιά τούς κεκοιμημένους, μάς λέει: «Ἐντάξει. Ἐζήσε μέ τόν τρόπο πού ἔζησε καί πέθανε. Ἀλλά τώρα τί γίνεται, πού βρίσκεται, τί κάνει; Εἶναι καλά; Ἄν σεῖς τόν ἀγαπᾷτε, μπορεῖτε νά κάνετε κάτι νά τόν βοηθήσετε. Εἶναι καιρός ἀκόμη, μέχρι τήν ἡμέρα τῆς δευτέρας Παρουσίας. Εἶναι καιρός! Μέ τί θά τόν βοηθήσετε; Μέ προσευχές, μέ ἐλεημοσύνες. Μέ τά μνημονεύματα στήν Ἐκκλησία. Κάνοντας ὅτι καλό μπορεῖτε γιά χάρη του».

Ὁ Χριστός μάς λέει: «Μέχρι τήν ἡμέρα ἐκείνη πού θά χωρίσουν οἱ ἄνθρωποι καί θά πᾶνε ἄλλοι πρὸς τά δεξιά καί ἄλλοι πρὸς τά ἀριστερά, ὅλοι ἔχομε τήν

δυνατότητα τῆς ἐπικοινωνίας. Ὅπως ὅταν τώρα πού εἴμαστε χωριό, οἰκογένεια, κάθε μέρα χαιρετιόμαστε, κουβεντιάζομε, ἐπικοινωνοῦμε, συναλασσόμαστε, κατά τόν ἴδιο τρόπο τώρα, συναλασσόμαστε πνευματικά μέ τίς προσευχές καί μέ τίς δεήσεις. Ἀλλά καμιά φορά καί μέ τίς κατάρεις πού κάνομε ὁ ἕνας γιά τόν ἄλλο, γιά ζωντανούς καί κεκοιμημένους, οἱ ὁποῖες καί εἶναι μεγάλες ἁμαρτίες. Πιο μεγαλύτερες ἀπό τό νά τοῦ πετάξεις πέτρες στό κεφάλι. Ἔτσι εἶναι».

Ἡ δύναμη τῆς «μνημόνευσης»

Γιά νά ὀλοκληρώσουμε, θά ποῦμε μιά ἱστορία ἀπό τόν βίο ἑνός μεγάλου ἁγίου καί θαυματουργοῦ τῆς Ρωσίας. Τό ὄνομά του εἶναι Θεοδόσιος καί ἦταν ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Τσερνιγκώφ.

Πέθανε τό 1798. Καί ἀπό τότε ἔκανε συνεχῶς θαύματα. Ὅσοι πήγαιναν καί τόν ἐπικαλοῦντο ἐπάνω ἀπό τόν τάφο του, γινόντουσαν καλά. Ἐγίναν ἀναφορές καί ἡ Σύνοδος τῆς Ρωσίας, ἀποφάσισε νά ἀνοίξουν τόν τάφο του. Νά βγάλουν τά λείψανά του, νά τά βάλουν σέ λάρνακα, γιά νά προσκυνᾶνε. Ὅταν ἀνοίξαν τόν τάφο, εἶδαν τόν ἅγιο ὀλόκληρο καί τά ροῦχα του ὅλα ἀπείραχτα. Σάν νά τόν εἶχαν θάψει χθές καί σάν νά ἦταν ζωντανός ἐτοιμος νά τοῦς μιλήσει.

Καί τότε εἶπαν: «Ποῖός θά ἀπλώσει τό χέρι του ἐπάνω σ' ἕνα τέτοιον ἅγιο; Ποῖός εἶναι ἄξιος;»

Φώναξαν ἕνα ἱερομόναχο ἀπό ἕνα μεγάλο μοναστήρι πού λεγόταν Ἀλέξιος καί τόν σέβοταν ὅλοι γιατί ἦταν ἅγιος ἄνθρωπος. Τοῦ εἶπαν:

-Κάνε τόν Σταυρό σου καί ἔλα νά βγάλομε τό λείψανο καί νά τό βάλομε στή λάρνακα. Καί ὅπως μπορεῖς περιποιήσου το. Σιγύρισέ το ὅπως πρέπει καί τοποθέτησέ το στή λάρνακα.

Ὁ ἅγιος αὐτός ὁ ἄνθρωπος τό ἔκανε. Ἀφοῦ τελείωσε ἡ ἐργασία του πῆγε στό κελλί του, καί ἔκλεισε τά μάτια του. Βλέπει τότε τόν ἅγιο Θεοδόσιο, τοῦ Τσερνιγκώφ μπροστά του καί τοῦ λέει:

-Ἀλέξιε, σέ εὐχαριστῶ πολύ πού μέ περιποιήθηκες. Σέ εὐχαριστῶ πολύ. Ἦταν μεγάλο πράγμα γιά μένα. Ἀλλά θά σοῦ κάνω καί μιά παράκληση.

-Εἶμαι ἐγώ ἅγιο τοῦ Θεοῦ ἄξιος νά δεχθῶ παράκληση ἀπό σένα; Νά κάνω τί; Ἐσύ ἔχεις τόση παρρησία ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Τοῦ λέει ὁ ἅγιος Θεοδόσιος:

-Θέλω νά μνημονεύεις τόν πατέρα μου καί τήν μητέρα μου.

-Άγιε, σύ είσαι δίπλα στό θρόνο του Θεού, εγώ θά προσευχηθῶ γιά τούς γονεῖς σου;

Του ἅπαντᾶ ὁ ἅγιος:

-Τό ξέρω, τό ξέρω τί εἶμαι. Ἀλλά ἐκείνη τήν χάρη πού ἔχουν οἱ προσευχές τῶν ἱερέων τήν ὥρα πού κάνουν τήν Θεία Λειτουργία, καί μνημονεύουν τούς ἀνθρώπους καί οἱ μερίδες πού βγάζουν μπαίνουν μέσα στό αἷμα του Χριστοῦ καί πλένονται μέ τό αἷμα του Χριστοῦ, δέν τήν ἔχουν οὔτε οἱ προσευχές τῶν ἁγίων. Γι' αὐτό σέ παρακαλῶ νά μνημονεύεις τόν πατέρα μου καί τήν μητέρα μου. Τό ἔχουν ἀνάγκη.

Θέλεις; Ἀνοιχτός ὁ δρόμος

Τί θέλομε νά ποῦμε; Ὁ Χριστός γέμισε στόν κόσμο εὐεργεσίες. Θά λέγαμε ἀπλά: Ἄπλωσε στόν κόσμο δυό ἀπέραντα τραπέζια. Τό ἕνα γεμᾶτο μέ ὄλα τά νόστιμα φαγητά, πού χορταίνουν τό στομάχι. Τό ἄλλο, γεμᾶτο καί αὐτό, ἀλλά μέ ὄλα τά εἶδη τῆς πνευματικῆς ὁμορφιάς καί τῆς ψυχικῆς ἀνάπαυσης, πού γεμίζουν τήν ψυχή.

Καί μᾶς λέει: «Ὅτι ἔχει ἀνάγκη ὁ καθένας, νά διαλέγει καί νά παίρνει. Ὅλα χρειάζονται. Ἀλλά πιά πολύ τά πνευματικά. Ὅσο περισσότερα πάρετε ἀπό αὐτά, τόσο καλύτερα».

Μέσα στους βίους τῶν ἁγίων, ἀλλά προπαντός μέσα στό ἅγιο Εὐαγγέλιο, διαβάζομε καί βλέπομε τήν σοφία του Θεοῦ καί τίς εὐεργεσίες του Χριστοῦ γιά μᾶς.

Ἐρώτημα: Ὑπάρχει μεγαλύτερη ἐπιπολαιότητα σέ ἄνθρωπο ἀπό τό νά μήν διαβάζει τό Εὐαγγέλιο; Νά μήν ψάχνει νά βρεῖ τόν Χριστό, νά ἀποκτήσει ἐπίγνωση; Ὑπάρχει χειρότερα χαλασμένο μυαλό, ἐντελῶς χαλασμένο, ἀπό τό νά ἀκούει τόν Χριστό νά λέει «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν» καί νά κατσοφιάζει καί νά μήν θέλει νά τόν ἀκολουθήσει;

Ἄν θέλει τί θά γίνει;

Τήν στιγμή πού ἕνας ἄνθρωπος λέει «θέλω», ὁ Χριστός ὁ παντοδύναμος Θεός, ἀπλώνει ἀπό τόν οὐρανό τό χέρι του ἀοράτως καί τόν κρατάει. Τόν κρατάει ἀπό τό χέρι, τόν κρατάει ἀπό τό μυαλό, τόν κρατάει ἀπό τήν καρδιά. Καί κρατάει καί τό σῶμα του, καί τόν βοηθεῖ νά ὀρθοποδήσει. «Μόνο ἕνα ζητᾶ ἀπό ἐμᾶς ὁ Θεός», λέει ἕνας ἅγιος. «Θέληση καί προθυμία. Ὅλα τά ἄλλα θά μᾶς τά δώσει».

Μόνο πού τό «θέλω» πού θά ποῦμε, νά μήν εἶναι οὔτε κακομοιρίστικο, οὔτε μιᾶς στιγμῆς. Μιά στιγμή «θέλω», γιά ἕνα δευτερόλεπτο λέω «θέλω» καί τίς εἰκοσιτέσσερες ἄλλες ὥρες λέω ἄλλα «θέλω», σέ πράγματα πού δέν τά θέλει ὁ Θεός.

Καί ψιθυρίζω στήν καρδιά μου:

-Ἄφησέ με ἡσυχο Χριστέ μου. Γιά μένα ἄλλη εἶναι ἡ ὀμορφιά τῆς ζωῆς.

Τί θά ὠφελήσει τόν ἄνθρωπο ἂν τήν φτειάξει τή ζωή του, ὅπως τήν θέλει ἐδῶ στή γῆ, ἂν χάσει τήν αἰώνια ζωή; Τί θά δώσει ἀντάλλαγμα; Μέ τί θά τήν πουλήσει τήν ψυχή του;

Πόσο τήν πουλᾶς τήν αἰώνια ζωή καί τήν ψυχή σου;

Τί σοφά λόγια, τί τετραγωνική λογική, γιά κείνους πού θέλουν νά προβληματιστοῦν.

Ἄς ἀναζητήσομε τό φῶς, τήν ἀλήθεια, τήν αἰώνια ζωή. Ἀμήν.-